

význam jen v otázce rozsahu jeho ručení za závazky, za něž však ručil, dokud mu nebyla pozůstalost odevzdána, vždy jen jako dědic pozůstalosti. Byly tu tedy, pokud nebyla pozůstalost odevzdána, dvě osoby (dva právní podměty) jako vyrovnací dlužníci, pozůstalost Anny B-ové a Antonín B. sám. Měli proto oba dlužníci učiniti zadost předpisům §§ 2 a 3 vyr. ř. Že se tak stalo, stěžovatelé netvrdí a není tomu tak podle spisů. Došlo-li přes to k sjednání vyrovnání mezi oběma dlužníky a jejich věřiteli, odepřel rekursní soud právem potvrditi vyrovnání z důvodu § 50 čís. 2 vyr. řádu, ježto nešetření předpisů §§ 2 a 3 vyr. řádu jest vadou podle stavu věci závažnou, neboť jest překážkou, by vyrovnání mohlo býti zahájeno, a vadu tu nelze dodatečně odstraniti, jak vytkl správně rekursní soud, ježto uplynula lhůta § 56 odst. (1) vyr. ř. Nejde o bezduchý formalismus, jak vytyká dovolací rekurs věřitelův, neboť jde o předpisy zákona, jichž jest každému dbáti.

Čís. 10197.

S hlediska § 35 ex. ř. jest přípustnou žalobní prosba, domáhající se výroku, že nárok z exekučního titulu byl staven.

Po přikázání pohledávky k vybrání nemůže ji dosavadní věřitel již zažalovati a vybrati, jen vymáhající věřitel může, a to jménem svého předchůdce, vymáhati exekučně postoupenou pohledávku k uspokojení svého vykonatelného nároku na základě usnesení o přikázání k vybrání a na základě exekučního titulu dlužníkovy proti poddlužníku. Okolnost, že přešlo právo vymáhati pohledávku na vymáhajícího věřitele, jemuž byla pohledávka přikázána k vybrání, jest skutečností stavící dlužníkův nárok.

Lhostejno, že usnesení příkazující pohledávku k vybrání, bylo vydáno před vydáním rozsudku, tvořícího dlužníkův exekuční titul, záleží jen na tom, že bylo poddlužníku doručeno až po této době.

Předpisu § 234 c. ř. s. nelze použiti, stalo-li se přikázání k vybrání až po prohlášení rozsudku.

(Rozh. ze dne 2. října 1930, Rv I 1519/29.)

Proti exekuci k vydobytí peněžité pohledávky, přisouzené dlužníku rozsudkem ze dne 17. ledna 1927, vystoupili dlužníci žalobou, již se domáhali, by exekuce byla stavena, ježto vymáhaná pohledávka byla přikázána k vybrání. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, uplatňující dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s., není opodstatněno. Pokud vytyká, že žalobní návrh, jak jej učinili žalobci, — by totiž bylo uznáno, že žalobní nárok, příslušející žalovanému z rozsudku ze dne 17. ledna 1927

jest staven (gehemmt), — neodpovídá předpisu § 35 ex. ř., stačí poukázati na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 9453 sb. n. s., v němž bylo vysloveno, že je přípustnou žalobní prosba, domáhající se výroku, že nárok z exekučního titulu byl zrušen, po případě staven. Neobstojí ani další výtka dovolatelova, že se příkázání pohledávky k vybrání stalo již před vydáním rozsudku sloužícího za základ exekuci, ježto prý usnesení exekučního soudu, povolující exekuci, se stalo před vydáním rozsudku ze dne 17. ledna 1927; ze spisů E 1613/26 sice vyplývá, že usnesení, povolující příkázání k vybrání, bylo učiněno již 5. listopadu 1926, že však bylo doručeno poddlužníkům, nynějším žalobcům, teprve 16. února 1927, tedy po prohlášení rozsudku. Podle § 305 ex. ř. jest příkázání k vybrání vykonáno teprve tím, že se usnesení, jímž se vyhovuje návrhu, by pohledávka byla příkázána, doručí poddlužníkovi; z toho jest vidno, že se stalo příkázání k vybrání teprve dne 16. února 1927, tedy teprve za měsíc po rozsudku sloužícím za základ exekuce. Jest sice přisvědčiti dovolateli, že podle § 234 c. ř. s. zcizení pohledávky, i exekuční zcizení, za sporu nemá vlivu na rozepři, než o to tu nejde, poněvadž se příkázání k vybrání stalo po prohlášení rozsudku, ano po jeho právoplatnosti. Po příkázání pohledávky k vybrání nemůže ji dosavadní věřitel již zažalovati a vybrati, poněvadž toto právo přísluší jen vymáhajícímu věřiteli, jemuž byla pohledávka příkázána k vybrání, jak zřejmě vyplývá z § 308 ex. ř. Jen vymáhající věřitel může, a to jménem svého předchůdce, vymáhati exekučně příkázanou pohledávku k uspokojení svého vykonatelného nároku, a to na základě usnesení o příkázání k vybrání a na základě exekučního titulu dlužníkovy proti poddlužníku. Přešlo-li takto příkázáním pohledávky k vybrání právo, vymáhati pohledávku, ze žalovaného na Dr. Viléma Z-a, nastala tím, jak odvolací soud správně uznal, skutečnost, stavící nárok žalovaného z rozsudku C II 938/26, takže jsou tu i věcné předpoklady žaloby podle § 35 ex. ř.

Čís. 10198.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovovaly-li všeobecné pojišťovací podmínky, že pojištění vstoupí v platnost dnem v pojistce uvedeným o 12. hodině polední, bylo-li pojistné již do té doby zapraveno, zapraví-li se později, že vstoupí v platnost teprve o 12. hodině polední dne po zapravení nejbližší následujícího a, použije-li pojišťovna žalobního práva, že ručí z pojišťovací smlouvy ode dne podané žaloby, — neručí pojišťovna za úraz, jenž stihl pojistníka, nezaplativšího prvou premii, v době sice po dni splatnosti první premie podle pojistky, ale před podáním žaloby o zaplacení dlužné premie, třebas se pojišťovna domáhala zaplacení premie od doby, kdy premie podle pojistky byla splatnou.

Zaslav pojišťovací návrh pojišťovně, dal pojistník na jevo, že celý jeho obsah jest projevem jeho vůle. Lhostejno, zda pojistník pojišťovací návrh četl čili nic.

(Rozh. ze dne 2. října 1930, Rv I 1973/29.)